Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου πωλοῦνται ἑκάστον λεπ. 25.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ον — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 14*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἐρρῖκος ἔκανε τὸ γύρο ἑνὸς τραπεζίτη, ποῦ μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, τὴ στιγμὴ ποῦ αὐτὸς ἑτοιμάζεται ναὐτοκτονήσῃ. Βλέπει τὸ ὅπλο του,—ἕνα ρεβόλβερ,—μαντεύει τοὺς σκοπούς του καὶ προσπαθεῖ στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ τὸ πάρῃ μὲ πονηριά. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως. Καὶ τότε προσπαθεῖ νὰ συγκινήσῃ τὸν πατέρα του μὲ τρυφερὰ λόγια, νὰ τοῦ ξυπνήσῃ μέσα του τὰ πατρικὰ αἰσθήματα καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἰδῇ πόσο θὰ τὸν ἀδικοῦσε, ἂν τὸν ἄφινε ἀπὸ τώρα ὀρφανό...

Ὁ τραπεζίτης ὅμως, ἀποφασισμένος ναὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἔχασε σὲ κάποια ἀτυχῆ ἐπιχείρησι χρήματα ξένα, δὲν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ του. Ὁ μικρὸς μαντεύει, ὅτι ἡ ὑποψχέσεις του εἶνε ψεύτικες καὶ ὅτι ὁ πατέρας του θὰ μεταχειρισθῇ ἐκεῖνο τὸ ρεβόλβερ. Καὶ στὴν ἀπελπισία του, ὁρμᾷ νὰ τοῦ τὸ ἁρπάξῃ διὰ τῆς βίας. Γίνεται μιὰ μικρὰ πάλη μεταξὺ τῶν δύο τους, τὸ ρεβόλβερ παίρνει φωτιὰ καὶ τὸ παιδί, τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, πέφτει νεκρὸ στὰ πόδια τοῦ πατέρα του, ποῦ τρελλαίνεται ἀπὸ τὴ λύπη.

Συγκινητικὴ, τραγικὴ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολη. Μποροῦσε νὰ ρίξῃ τὸ ἔργο, ἢ νὰ τὸ σηκώσῃ. Μεγάλη λοιπὸν εἶχεν εὐθύνη ὁ μικρὸς ἠθοποιός.

Εὐτυχῶς, ποῦ μόλις παρουσιάσθηκε, καὶ μὲ τὰ πρῶτα λόγια ποῦ εἶπε, κατάφερε νὰ ἑλκύσῃ τὴ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ. Ἄρχισαν νὰ τὸν χειροκροτοῦν. Καὶ τὰ πρῶτα αὐτὰ χειροκροτήματα τοῦ ἔδωσαν ὅλο τὸ θάρρος ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο.

Δὲν ἐροβεῖτο πιὰ τόσο πολύ, τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου δὲν τὸν ἐθάμβωναν, καὶ ἡ σάλα ποῦ ἔχασκε μπροστά του, δὲν τὴν τραβοῦσε σὰν ἕνα βάραθρο, ὅπου στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκανε ἐπιθυμία νὰ πέσῃ... Τώρα ἄρχισε νὰ διακοίνῃ στὰ θεωρεῖα καὶ πρόσωπα ποῦ τὸν ἐκύτταζαν γελαστά, μὲ συμπάθεια. Κ' ἔπαιξε τὴ σκηνή του ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ὡραῖα, ἀκόμη ὡραιότερα ἀπ' ὅσο ἐνόμιζαν πῶς θὰ τὴν παίξῃ ὅσοι τὸν εἶδαν στὴς δοκιμές.

Μὲ μεγάλη δεξιότητα ἅρπαξε τὸ ρεβόλβερ ποῦ ὁ πατέρας του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κρύψῃ, καὶ μὲ μεγάλη φυσικότητα ἔπεσε ὕστερα νεκρός. Τὰ χειροκροτήματα στὸ τέλος ἦταν ἐνθουσιώδη.

«Ὁρμᾷ νὰ τοῦ ἁρπάξῃ τὸ ρεβόλβερ...» (Σελ. 109 στ. α'.)

* * *

Ἅμα ἔπεσε ἡ αὐλαία, ὁ Καντίνιω, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ τὴ χαρά του, εἰσώρμησε στὸ καμαρίνι, ὅπου εἶχε τρυπώσῃ ὁ μικρὸς ἠθοποιός.

Τὸν ἅρπαξε, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν συνηθισμένη του ἐμφασι, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλη τοῦ τὴν εἰλικρίνεια, ὅτι ἔπαιξε θαυμάσια καὶ ὅτι τώρα μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῇ, ὅτι θὰ ἐγίνετο ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης.

Σὲ λίγο τὸ καμαρίνι ἐγέμισε ἀπὸ ἠθοποιούς. Ὅλοι ἤθελαν νὰ συγχαροῦν τὸν μικρό τους συνάδελφο. Κι' ὁ διευθυντὴς ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια.

Πεσμένος σὲ μιὰ καρέκλα, μπροστὰ στὴν τουαλέττα του, ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος Δαλλινὺ ἄκουγε τὴ συναυλία αὐτὴ τῶν μεγάλων ἐπαίνων, μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη. Τὸ καλὸ παιδὶ ἕνα μόνο πρᾶγμα ἔβλεπε 'ς αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία ποῦ

«Ἔ, μικρὲ Δαλλινύ! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς τόσο τράκ!...» (Σελ. 102, στ. 5'.)

θορυβοῦσε τριγύρω του: ὅτι ἦταν ἀληθινὰ ἐκάνδς νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ ἀγαποῦσε.

Ἐπιτέλους τὸν ἄφισαν μόνο, γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὰ βαψίμματα καὶ νὰλλάξῃ ροῦχα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Καντινιώ, ποῦ εἶχε, καθὼς εἴπαμε, τὸ ἴδιο καμαρίνι, ἔλαβε ἕνα κομψὸ γραμματάκι.

«Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! ἐφώναξε ὁ Ἐρρῖκος...» (Σελ. 110 στ. 6'.).

— Τώρα εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἴχαμε ἐπιτυχία! εἶπε στὸν Ἐρρῖκο, ἀφοῦ τὸ διάβασε. Ἰδές! μᾶς προσκαλοῦν σὲ γεῦμα καὶ μᾶς κάνουν ἕνα πολὺ καλὸ φιλοδώρημα.

Κ' ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν Ἐρρῖκο, ποῦ ἐδιάβασε τὰκόλουθα:

«Ὁ Ὅμιλος τῶν Ἐρετῶν τῆς Ὀστάνδης, ὁ ὁποῖος δίδει ἀπόψε ἑορτὴν εἰς τὸ Κατάστημά του, θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἂν ὁ κ. Καντινιώ, τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἐδέχετο νὰπαγγείλῃ κατ' αὐτήν.

«Ὁ κ. Καντινιὼ θὰ μᾶς ἔκαμνε μεγάλην τιμὴν νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὸ γεῦμα τοῦ Ὁμίλου καὶ νὰ δεχθῇ ὡς δῶρον πεντακόσια φράγκα δι' αὐτὸν καὶ τὸν μικρὸν Δαλλινύ.

«Παρακαλεῖσθε νὰπαντήσετε.»

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό, μικρέ; ἠρώτησε ὁ γέρος, ἐνθουσιασμένος.

— Λαμπρό! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρῖκος. Ἕνα δῶρο ἀπὸ πεντακόσια φράγκα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τἀρνηθῇ...

— Μπράβο! ἔκαμε ὁ Καντινιὼ γελῶν. Σκέπτεσαι πολὺ καλά, μικρέ μου. Θἀπαντήσω λοιπόν, ὅτι δεχόμεθα αὐτὴν τὴν πρόσκλησι.

Ὁ δάσκαλος κι' ὁ μαθητὴς ἀπεφάσισαν νὰ ποῦν καθένας ἀπὸ ἕνα μονόλογο ἢ ἀπὸ ἕνα μῦθο. Γιατί κ' οἱ δυὸ ἤξεραν πολλούς. Ἔπειτα θὰ ἔπαιζαν οἱ δυό τους τὴ μεγάλη σκηνὴ τοῦ ρεβύλβερ. Καὶ ἀφοῦ τὰ συμφώνησαν καὶ τὰ ἐκανόνισαν ὅλα, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο μαζί.

Ἡ νύκτα ἦταν ὡραία καὶ φωτεινή· ὕστερ' ἀπὸ τῆς τόσες συγκινήσεις τῆς βραδυᾶς, ὁ Ἐρρῖκος αἰσθάνετο μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ περπατῇ καὶ νἀναπνέῃ τὸν δροσερὸ ἀέρα.

Σὲ λίγο πέρασαν τὴ γέφυρα ποῦ ἑνώνει τὸ παραθαλάσσιο προτείχισμα μὲ τὴν πόλι κι' ὅταν βρέθηκαν στὴ μεγαλοπρεπῆ ἐκείνη προβλῆτα τῆς Ὀστάνδης, ὅπου ἦταν καὶ τὸ Κατάστημα τοῦ Ὁμίλου, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ θέαμα. Ἀπὸ ἐδῶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὡραῖα μέγαρα μὲ φωτισμένα παράθυρα· ἀπὸ κεῖ ἡ ἀπέραντη θάλασσα μὲ τὰ φωσφορίζοντα κύματά της.

— Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! ἐφώναξε καταγοητευμένος ὁ Ἐρρῖκος. Ἀχ, τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ ἤμουν, ἂν δὲν εἶχα τὸν πατέρα μου στὴ φυλακή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἀγκλάς, Ρουσόσκη καὶ Σα.

Ἐνῷ ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς καὶ ὁ γέρος του δάσκαλος περπατοῦσαν στὴν προβλῆτα, περιμένοντες τὴν ὥρα γιὰ νὰ πᾶνε στὸν Ὅμιλο τῶν Ἐρετῶν, τὰ μέλη καὶ οἱ καλεσμένοι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ αὐτοῦ σωματείου ἐγέμιζαν τὰ σαλόνια τοῦ Καταστήματος.

Σ' ἕν ἀπ' αὐτὰ τὰ σαλόνια, ἔπαιζαν. Μιὰ στιγμὴ ὁ διευθυντὴς τοῦ παιγνιδιοῦ σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Τώρα θὰ κάμῃ πάγκο ὁ κ. κόμης Ρουσόσκη!

Ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος, μὲ τὰ μάτια κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ χρυσᾶ ματογυάλια καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ξανθὴ γενειάδα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του κ' ἐκάθησε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἂς τὸ ποῦμε ἀμέσως: αὐτὸς ὁ κόμης Ρουσόσκη ἦτον ὁ Ἀγκλάς!

Πῶς ὁ σύζυγος τῆς Λουΐζας, ὁ μικροῦπάλληλος τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς», βρέθηκε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ρουσόσκη στὸν Ὅμιλο τῶν Ἐρετῶν τῆς Ὀστάνδης; Θὰ τὸ ἐξηγήσωμε μὲ λίγα λόγια.

Εἶχαν περάσῃ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὸν γάμο τοῦ Ἀγκλὰς μὲ τὴ Λουΐζα Σομὼ καὶ 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, στὴν Ἀσνιέρη, ποῦ τὴν εἶχε ἀναστατώσῃ ἡ σύλληψις τοῦ πατέρα, ξανάγεινε ἥσυχη καὶ ὁμαλή.

Οἱ νεόνυμφοι εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ μικρό τους ταξεῖδι καὶ φυσικὰ ὁ Ἀγκλὰς ἀντικαθιστοῦσε τώρα τὸν οἰκογενειάρχη, ἐπικυρώνων μὲ τὴ διαγωγή του τὴν καλὴ γνώμη ποῦ εἶχαν ὅλοι γι' αὐτόν. Ἡ κυρία Σομὼ προπάντων ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὸ γαμπρό της καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐπαινῇ καὶ νὰ ἐκθειάζῃ τὰ προτερήματά του: ἦταν τόσο καλός, τόσο εὐγενής, τόσο πρόθυμος! Καὶ πάντα ἐφρόντιζε νὰ τῆς φέρνῃ τὸ τελευταῖο μυθιστόρημα, ἀπὸ μιὰ Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη, ποῦ εἶχε γίνῃ ἐπίτηδες συνδρομητής.

Πῶς νὰ μὴ λατρεύῃ ἕναν ἄνθρωπο ποῦ εἶχε τέτοιες διαθέσεις γιὰ τὴν πεθερά του; Καὶ ἡ καλὴ γυναῖκα ἔλεγε:

— Φθάνει νἀθωωθῇ ὁ καϊμένος μου ὁ Σομώ, καὶ ἡ εὐτυχία μας θὰ εἶνε τελεία.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, καὶ κάτι ἄλλο ἐσκίαζε τὴν παροῦσα εὐτυχία τῆς οἰκογενείας: ἡ συχνὲς ἀπουσίες τοῦ Ἀγκλάς.

Μὲ τὴν πρόφασι πῶς ὁ προϊστάμενός του τὸν ἔστελνε στῆς Ἐπαρχίες νὰ μαζέψῃ ἀγγελίες καὶ συνδρομές, ὁ νέος ἔφευγε σχεδὸν καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Παρίσι κ' ἔλειπε δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες.

«Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ρουσόσκη...» (Σ. 110, στ. 6'.)

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ κλέπτης εἶχεν ἕνα μεγάλο πάθος: τὸ παιγνίδι. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐπικίνδυνο νἀφανῇ στὸ Παρίσι πῶς εἶχε χρήματα καὶ τὰ σκορποῦσε 'ς τὰ τραπέζια τῶν χαρτοπαικτεί ων, κατέφευγε στὴ συνηθισμένη του μέθοδο καὶ ἄλλαζε μορφὴ καὶ ὄνομα, κάθε φορὰ ποῦ πήγαινε νὰ παίξῃ.

Καὶ πήγαινε κάπως μακρυά. Πότε στὸ Μόντε-Κάρλο, πότε στὴν Ὀστάνδη, ὅπου δὲν ἦταν κίνδυνος νἀναγνωρισθῇ καὶ μάλιστα μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα τοῦ κόμητος Ρουσόσκη καὶ τὴν ξανθὴ ἐκείνη γενειάδα.

Σ' ἕν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ταξεῖδια, ἡ τύχη ἔκαμε ὥστε νὰ συναντηθῇ ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος μὲ τὸν γαμπρό του.

***

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρία παιχνίδια, ὄχι πολὺ εὐνοϊκὰ γι' αὐτόν, ὁ χαρτοπαίκτης κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε τύχη καὶ σηκώθηκε.

Πῆγε 'ς ἕν ἄλλο σαλόνι, ὡς ποῦ νὰ τοῦ ξανἔλθῃ ἡ «ἔμπνευσις» γιὰ νὰ παίξῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖ εὑρίσκετο ὁ πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου, ποῦ μόλις τὸν εἶδε, τοῦ φώναξε:

— Ὦ, ἀγαπητέ μου κόμη Ρουσόσκη! πόσο χαίρω ποῦ σᾶς βρίσκω ἐδῶ! Θὰ μοῦ κάμετε μιὰ ἐκδούλευσι;

— Ὅ,τι θέλετε, κύριε πρόεδρε.

— Ἰδού. Εἶσθε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτῶν τοῦ Ὁμίλου καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ μὲ ἀντικαταστήσετε ἀπόψε καὶ νὰ προεδρεύσετε στὸ γεῦμα, ποῦ δίδεται πρὸς τιμὴν τῶν περαστικῶν αὐτῶν ἠθοποιῶν. Γιατὶ πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ γυναῖκά μου, ποῦ μοῦ λέγει ὅτι εἶνε ἄρρωστη καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Ὁ Ἀγκλὰς σκέρθηκε νἀρνηθῇ, γιατὶ προτιμοῦσε νὰ μένῃ στὴ σκιά, νὰ μὴν πολυφαίνεται... Ἀλλὰ μὲ ποιὰ πρόφασι; Φοβήθηκε μὴν παρεξηγηθῇ καὶ χάσῃ τὴν ὑπόληψι ποῦ εἶχε ὡς κόμης Ρουσόσκη 'ς ἐκεῖνο τὸν κύκλο...

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε πρόεδρε, ἀποκρίθηκε· μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σὲ μένα.

Καὶ πῆγε ἀμέσως στὴ μεγάλη σάλα τῆς ὑποδοχῆς, γιὰ νἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα ποῦ τοῦ ἀνέθεσαν.

Τὸ πρόγραμμα εἶχε τελειώσῃ. Ὁ Καντινιὼ εἶχε ἀπαγγείλῃ τὸ μονόλογό του καθὼς κι' ὁ Ἐρρῖκος τὸ μῦθο του. Ὁ Ἀγκλάς, ἂν καὶ δὲν εἶχε παρευρεθῇ στὴν ἀπαγγελία, ἔπλησίασε γιὰ νὰ συγχαρῇ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ νὰ δώσῃ τὸ μπράτσο του στὴν πρωταγωνίστρια, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ τραπέζι.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ὑπεκλίνετο ἐμπρός της καὶ ψιθύριζε τὰ συνήθη τυπικὰ λόγια, τὸ μάτι του πῆρε ἄξαφνα τὸν Ἐρρῖκο Σομώ, τὸν ἀδελφὸ τῆς γυναίκας του!

Τὰ ἔχασε μιὰ στιγμή, συλλογιζόμενος πόσο μεγάλο κίνδυνο ἐπρόκειτο τώρα νἀντιμετωπίσῃ. Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθε. Ἐσκέφθη, ὅτι τὸ μόνο ποῦ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ ὁπλισθῇ μὲ θάρρος, μὲ ἀναίδεια, καὶ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του ὡς τὸ τέλος. Ὁ μικρὸς Σομὼ θἄταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἔδωσε λοιπὸν τὸ μπράτσο του στὴν καλλιτέχνιδα κ' ἐπέρασε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ἕνα πολυτελέστατο δεῖπνο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

[Σὰν παραμύθι]

Σὲ μιὰ ὡραία ἐξοχή, ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα ἐμόρφο σπιτάκι. Ἦταν κάτασπρο, μὲ κόκκινη σκεπή, μὲς στὸ καταπράσινο περιβόλι ποῦ τὸ τριγύριζε. Ἔμπρὸς στὴν πόρτα, εἶχε μιὰ σκαλίτσα μὲ πέντε σκαλοπάτια καὶ σιδερένια κάγκελλα.

Τὸ περιβολάκι ἦταν τριγυρισμένο μὲ ἄπρηη φραγὴ ποῦ ἔρθανε - δὲν ἔρθανε ἀνθρώπου ἀνάστημα. Κ' ἦταν γεμᾶτο λιακάδα μ' ὅλα τὰ πολλὰ τὰ δέντρα του. Γιατὶ κ' οἱ ἀχλαδιὲς καὶ οἱ δαμασκηνιὲς καὶ οἱ κερασιὲς δὲν ἤτανε καὶ κεῖνες ψηλότερες ἀπὸ τὸ φράχτη. Κατάντικρυ στὴν πόρτα ὅμως, ἦταν μιὰ μεγάλη καστανιά, πολὺ μεγάλη, ποῦ ἔρριχνε μιὰν ἔμορφη σκιὰ στὸ σπίτι ἐμπρός.

Στὸ πλάγι, τἄλλα δέντρα σχηματίζανε δυὸ γραμμὲς κι ἀνάμεσά τους ἔβλεπες σειρές - σειρὲς ὡραῖα λουλούδια. Καὶ τὸν Μάη, ὅταν ὅλα εὐωδιάζαν, θἄλεγες πῶς ἦταν τόπος πανηγυριοῦ ἐπίτηδες γιὰ τὰ πουλάκια καὶ τὶς μέλισσες, ποῦ ἀδιάκοπα πετοῦσαν καὶ γυροβολοῦσαν ἀπὸ πάνω τους.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι κατοικοῦσε μιὰ καλὴ γρηούλα μὲ μόνη συντροφιὰ τὸν γάτο της, τὸν Τίγρη. Κάθε μεσημέρι, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ἡ καλὴ γρηὰ ἐρχότανε καὶ καθότανε σὲ μιὰ καλαμένια πολυθρόνα, στὸ κάτω μέρος τῆς πορτόσκαλας, στὸν ἴσκιο τῆς καστανιᾶς. Ἔβαζε τὰ γυαλιά της καὶ κεντοῦσε καὶ κάπου-κάπου σήκωνε τὰ μάτια της στὸ δέντρο καὶ κοίταζε τὰ πλατυὰ φύλλα ποῦ ἀργοκουνιοῦνταν ἥσυχα - ἥσυχα μὲ γλυκὸ ψιθύρισμα.

Ὁ Τίγρης, ποῦ ποτὲ δὲν χωρίζουνταν ἀπὸ τὴν κυρά του, στέκουνταν καὶ κεῖνος στὸ κεφαλόσκαλο μὲ τὴν οὐρὰ στὰ πόδια καὶ σεργιάνιζε, ἀκίνητος, τὴς μέλισσες καὶ τὴς πολύχρωμες πεταλοῦδες ποῦ πηγαινοερχότανε ἀπάνω στὰ εὔμορφα λουλούδια.

Μὲς στὰ μάτια του, σὰν νὰ στριφογύριζε χρυσόσκονη καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ τἄχῃ ὀρθάνοιχτα. Κ' ἔπαιρνε ἕνα ὕφος σὰν νὰ προσπαθοῦσε μὲ τὰ μάτια του νὰ ξεχωρίσῃ τὸν κρότο ποῦ ἔκαμνε τὸ κάρρο στὸ μεγάλο δρόμο, ἢ τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου ποῦ περνοῦσε πιὸ μακρυά.

Ἂν καμμιὰ μύγα, κατὰ τύχη, ἔπεφτε κατὰ κοντά του, μ' ἕνα ἁπλὸ κίνημα τοῦ ποδιοῦ τὴν χράπωνε στὸ φτερό. Δὲν λησμονοῦσε ὅμως νὰ ρίξῃ καὶ μιὰ λοξὴ ματιὰ κατὰ τὸ μέρος τῆς κυρᾶς του ποῦ κοίταζε τὴ δουλειά της ἡσυχη. Καὶ ὅταν ἐβεβαιόνουνταν πῶς τίποτε δὲν ἄλλαξε στὸν κόσμο, ἔγλειφε τὰ πόδια του, κουλουριάζονταν καὶ κοιμοῦνταν στὸν ἥλιο.

***

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποῦ ἡ γρηὰ πήγαινε νὰ καθήσῃ στὴν καλαμένια πολυθρόνα της, ἄκουσε ἄξαφνα κάτι φωνὲς πουλιοῦ. Μὰ κάτι φωνές! στριγκές, τσιριχτές, βιαστικές, τρομαχτικές· καὶ νὰ σοῦ δυὸ καρδερῖνες βγαίνουν ταραγμένες ἀπὸ τὸ φύλλωμα τῆς καστανιᾶς καὶ φτεροκοποῦν σὰν τρελλὲς ὁλόγυρά της. Οἱ φτεροῦγες τους χτυποῦσα, τὸν ἀγέρα γρήγορα-γρήγορα σὰν χέρια δυστυχισμένου ποῦ παραδέρνει καὶ δὲν ξεύρει ἀπὸ ποῦ νὰ πιαστῇ. Μιὰ πλησίαζαν τὰ κλαδιὰ καὶ μιὰ ἀποτραβιοῦνταν, μὰ καὶ πάλι πλησιάζανε γιὰ νὰ ξαναφύγουν τρομαγμένα μὲ φωνές. Γιατὶ μὲς στὰ κλαδιά, πλάγι σὲ μιὰ φωλιὰ ὅπου κάτι μικράκια ἔδειχναν τὶς μυτίτσες τους, ὁ Τίγρης ἦταν καλοκαθισμένος. Καὶ τὰ κακόμοιρα πουλάκια ποῦ καταλάβαιναν, βλέπετε, τὴν τύχη τῶν παιδιῶν τους, μὲ τὶς φωνές τους πολεμοῦσαν νὰ τὸν διώξουν.

Ἡ καλὴ γρηούλα τὸν βλέπει ταραγμένη καὶ τὸν φωνάζει τὸν γάτο της! Τίγρη, Τίγρη, κάτω! Μὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ κεῖνος. Εἶνε κουφός. Εἶνε καὶ ἀναίσθητος. Δὲν νοιώθει τὴς πέτρες ποῦ τοῦ στέλνει ἡ κυρά του. Μὰ ἀπότομα, σὰν τὸν κλέφτη, ἀφοῦ στρέψῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι, τάχα γιὰ νὰ προφυλαχθῇ, ρίχνεται γοργὸς ἑπάνου στὴ φωλιὰ καὶ βιαστικὰ-βιαστικὰ τραγανίζει τὰ καϊμένα τὰ μικράκια, μ' ὅλα τὰ σπαραχτικὰ ξελαρυγκίσματα τῶν δυὸ καρδερινῶν.

Ἤσυχος τώρα κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ δέντρο. Οὔτ' ἔκαμε τίποτε, οὔτε ξεύρει τίποτε. Προχωρεῖ ὅμως γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ μὲ προφυλάξεις φοβητσιάρη. Ἕνα-ἕνα βῆμα, σὰν νὰ δοκιμάζῃ ποῦ πατεῖ.

Μὰ ἡ γρηὰ ποῦ κλαίει τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια, καταθυμωμένη ἀπὸ τὴν τόση ἀδιαντροπιά, τὸν δέχεται μὲ μαλώματα.

— Οὔ νὰ χαθῇς, σιχαμερέ! Τί φοβερὸς κακοῦργος. Νἄταν τάχα νηστικός; ὅ,τι εἶχε φάγει. Μὰ καὶ πάλι μήπως ἔπρεπε νὰ φάγῃ τὰ πουλάκια;

Ὁ Τίγρης ποῦ σέρνεται στὸ χῶμα, μόλις σηκώνει τὸ ὑποκριτικὸ κεφάλι του. Κάμνει τὸν κουτό. «Μὰ τί κακὸ ἔκαμε; Μὴ δὲν τὸν μάθανε νὰ τσακώνῃ καὶ νὰ τρώγῃ τὰ ποντίκια; Ἐ! κ' ἐκεῖνος ἔφαγε τώρα κάτι μικρὰ πουλάκια. Τί σημαίνει»;

— Ὄχι! ὄχι! ἐξακολουθεῖ ἡ γρηούλα. Ἐκείνη ἔλεγε πῶς οὔτε τὰ ποντίκια δὲν ἔπρεπε νὰ πιάνῃ. Τὰ καϊμένα τὰ ζωάκια δὲν κάμουν δὰ καὶ τόση ζημιά!

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸν S. Frapier Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια).

— Όχι δά! ἔκαμε χωρίς νὰ θέλῃ ὁ μαρκήσιος.

— Ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ λῃστής. Καὶ κάμετε πιὰ ὅπως μπορεῖτε, ὥστε τὰ λύτρα νὰ φθάσουν πρὶν ἡ πεῖνα σᾶς ἐξαντλήσῃ ὁλοτελῶς.

Καὶ φεύγων, ὁ Σκυλοκέφαλος προσέθεσε:

— Θὰ εἶμαι ἀμείλικτος. Δὲν ἐννοῶ νὰ μὲ κοροϊδεύουν ἐμένα..

Καὶ διὰ τοὺς δύο λοιπὸν αἰχμαλώτους, ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος. Ὁ ἕνας θὰ ἐτουφεκίζετο τὴν ἑπομένην, μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς. Ὁ ἄλλος, ἂν ἀργοῦσεν ἀκόμη ἡ ἀπάντησις, θὰ πέθνησκεν ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ὁ δυστυχὴς μαρκήσιος δὲν ἤξευρε εἰς τί νὰ ποδώσῃ τὴν ἀνεξήγητον βραδύτητα τοῦ συμβολαιογράφου του.

Τὰ χρήματα ἔπρεπε νὰ σταλοῦν καὶ νὰ κατατεθοῦν εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Σκυλοκέφαλος· ἀλλὰ δύο φορὰς ὡς τώρα οἱ ἄνθρωποί του ἐπῆγαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ δὲν ηὗραν τίποτε.

Ἐπῆγαν καὶ σήμερον, διὰ τρίτην φοράν, καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐπιστροφήν των. Ἀλλὰ μετά τινας ὥρας, ὁ γέρων Ράλφ, ὁ βασιλεὺς τῶν μεταμορφωτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκλεχθῆ διὰ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἀποστολήν, παρουσιάσθη καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὴν νέαν του ἀποτυχίαν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσῃ, προσέθεσεν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ μέρος ἐπιβλέπεται. Ἔχω τὴν ὑποψία, ὅτι ὁ ἡλίθιος συμβολαιογράφος σας ἔκρινε καλὸν νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ μᾶς στήσῃ παγίδα στὸ μέρος ποῦ προσδιωρίσαμε. Σήμερα δὲν ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω, γιατὶ ἤμουν μεταμορφωμένος ὅπως καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἐπῆγα. Αὔριο ὅμως θὰ κάμω ἄλλη μεταμόρφωσι, θὰλλάξω ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, καὶ θὰ ἐξετάσω τὰ πράγματα ἀπὸ πιὸ κοντά. Καὶ ἂν πραγματικῶς ὁ συμβολαιογράφος σας ἔκαμε αὐτὴ τὴ γκάφφα, θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν Σίμωνα καὶ ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλῃ. Δὲν δίδω πεντάρα γιὰ τὴ ζωή σας!

Ὁ μαρκήσιος ἀνατρίχιασεν, ἐνθυμηθεὶς ὅτι πράγματι ὁ κύριος Ντεκλό, ὁ συμβολαιογράφος του, ἔτρεφεν ἐξαιρετικὴν ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἀγγλικήν.

«— Ἡ πρώτη Ἀστυνομία τοῦ κόσμου! συνήθιζε πάντοτε νὰ λέγῃ. Μιὰ ὀργάνωσις θαυμασία, ἱκανὴ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα εἰς κάθε περίστασιν.»

Ἂν, κατὰ δυστυχίαν, ὁ κ. Δεκλὸς ἐπροτίμησεν, ἀντὶ νὰ στείλῃ τὰ ζητηθέντα λύτρα, νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς σύλληψιν τῶν λῃστῶν, ὁ μαρκήσιος ἦτο χαμένος ὁριστικῶς, διότι ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ γέρω-Ράλφ δὲν ἦσαν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ πιάνονται εὔκολα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν καραμούζα.

Καὶ ὅμως, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Σκυλοκέφαλος δὲν ἐξετέλεσε τὴν κατὰ τοῦ Χόλκερ ἀπειλήν. Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε νὰλλάξῃ γνώμην, ἀνέβαλε τὸν τουφεκισμόν του καὶ τοῦ ἔκαμε, διὰ τελευταίαν φοράν, τὴν πρότασίν του.

— Ποτέ! ἀπήντησε πάλιν ὁ Ἀμερικανός.

— Τότε χρησιμοποίησε καλὰ τὴς ὧρες ποῦ σοῦ μένουν νὰ ζήσῃς. Σκέψου, Χόλκερ, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πεθάνῃς.

—Σκέφθηκα καὶ δὲν θὰ ὑποκύψω ποτέ.

Καὶ στωϊκῶς, ὁ ἑκατομμυριοῦχος ὕψωσε τοὺς ὤμους κ' ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν λῃστήν.

— Βλάκα! ἐψιθύρισεν ὁ Σίμων· μὰ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ πῇς ἕνα ναί;

Ὁ μαρκήσιος πάλιν, ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος του ἐξηκολούθει νὰ σωπᾷ, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ρουένην ἕνα τηλεγράφημα, καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἤκουε βήματα νὰ πλησιάζουν τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς του, ἐκύτταζε μὲ ἀγωνίαν μήπως ἦτο ὁ διανομεὺς ποῦ τοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντησιν.

Ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἕνας γέρος μὲ μίαν καραμούζαν, ἔσπρωξε τὴν καγγελόθυραν τοῦ κήπου καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ παίξῃ.

Ἦτο, καθὼς ἐφαίνετο τουλάχιστον ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀπόμαχος τοῦ στρατοῦ τῆς Σκωτίας. Ἐφοροῦσε σκωτζέζικο τζιποῦνι, κάλτσες ποῦ ἄφηναν γυμνὸν τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κνήμης ἕως τὰ γόνατά, καὶ ἕνα γραφικὸ σκουφάκι μὲ κορδέλλες κρεμασμένες ἀπὸ πίσω. Μὲ τὰ λευκογαντωμένα χέρια του, ἐκρατοῦσεν ἕνα «γουρουῦνι ποῦ γρυλλίζει», —ὅπως λέγουν οἱ Ἄγγλοι τὸν σκωτικὸν ἀσκαυλον· ἓν ὄργανον ὁμοιάζον μὲ τὴν ἰδικήν μας καραμούζαν.

Ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ἀγαποῦν τὸ «γουρουῦνι ποῦ γρυλλίζει», προπάντων ὅταν παίζεται ἀπὸ στρατιώτην τῆς Σκωτίας. Ὁ Σκυλοκέφαλος ὅθεν δὲν ἐδυσκολεύθη νὰφίσῃ τὸν ὀργανοπαίκτην νὰ εἰσέλθῃ· τοῦ ἐσύστησε μάλιστα νὰ παίξῃ ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα, διότι, ὡς εἶπε, τὸ ἀκροατήριόν του ἦτο πλέον πολυάριθμον ἀφ' ὅσον ἐφαίνετο.

— Ὀλ ράιτ! ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ γέρων.

Κ' ἐστάθη ἀπέξω ἀπὸ τὴν βίλλαν, διὰ νὰρχίσῃ τὴν ρομάντσα του.

Ἀλλά, εἴτε ἀπὸ ἀδεξιότητα τοῦ παίκτου, εἴτε ἀπὸ τυχαίαν βλάβην, μετὰ τοὺς πρώτους φθόγγους, ὁ ἀσκὸς ἐξεφούσκωσε καὶ τὸ ὄργανον ἐσίγησε.

— Σοῦσπασε; ἠρώτησεν ὁ Σκυλοκέφαλος.

—Ναί, δυστυχῶς, ἀπεκρίθη ὁ γέρων στρατιώτης, κυττάζων καταλυπημένος τὸ ἀγαπητόν του «γουρουῦνι» ἔσκασε!

— Πιστεύω νὰ διορθώνεται, ὑπέλαβεν ὁ Σκυλοκέφαλος, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ· ἄμ' ἀλλάξῃς τὴ φούσκα...

— Μὰ κοστίζει ἀκριβά, ἐψιθύρισεν ὁ Σκῶτος.

— Μπᾶ, σοῦ τὴν πληρώνω ἐγώ, ἔκαμεν ὁ Σίμων. Ἔ, Ράλφ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ μεταμορφωτής. Μοῦ φαίνεται, ὅτι μπορεῖς νὰποζημιώσῃς τὸν γερούλη, μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ εἶχε ὁ μαρκήσιος στὴν τσέπη τοῦ γελεκιοῦ του.

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐσκυθρώπασε. Διότι ὁ Ράλφ ἐπανήρχετο εἰς ἕνα ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖον πολλάκις εἶχαν φιλονεικήσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΣ μικρός μου φίλος, ποῦ ἔτυχε προχθὲς νὰκούσῃ, ὅτι θὰ πήγαινα στὸ θέατρο, ἄξαφνα μὲ ρώτησε:

— Μὰ ἐπιτρέπεται θέατρο τὴ Μεγάλη Σαρακοστή;

Χαμογέλασα καὶ τὸν ρώτησα κ' ἐγώ:

— Τί ἔφαγες τὸ μεσημέρι;

— Κρέας μ' ἀγγινάρες!

— Κ' ἐπιτρέπεται κρέας τὴ Μεγάλη Σαρακοστή;

Ὁ μικρός μου φίλος κοκκίνισε, ἀλλὰ δὲν τἄχασε.

— Τὸ κρέας εἶνε ἄλλο, μοῦ εἶπε. Γιὰ τὴν ὑγεία του κανένας...

— Γιὰ ποιὰ ὑγεία; τὸν διέκοψα. Γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος βέβαια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰνθέξῃ, ὅταν δὲν εἶνε πολὺ δυνατό, σὲ μεγάλη νηστεία. Λοιπὸν καὶ τὸ θέατρο ἐπιτρέπεται γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς.

— Μὰ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς, νομίζω ὅτι εἶνε ἡ Ἐκκλησία...

— Ναί, βέβαια, καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέατρο. Δὲν ἄκουσες ποτέ, ὅτι Ἐκκλησία, Θέατρο καὶ Σχολεῖο εἶνε ἐπάνω κάτω τὰ ἴδια; Μπορεῖς νὰ πῇς, ὅτι δὲν πηγαίνεις στὸ Σχολεῖο, ἐπειδὴ εἶνε τώρα Σαρακοστή; Καὶ τί παραδίδεσαι στὸ Σχολεῖο; Τὸ ξέρω: τὴν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους. Λοιπόν, ἐγὼ πηγαίνω στὸ Θέατρο ἀπόψε, νὰκούσω τὴν Ἰφιγένεια τοῦ Εὐριπίδου. Πῶς τὸ βρίσκεις τώρα;

— Ἔχετε δίκηο, ἐψιθύρισε ὁ μικρὸς μου φίλος.

Καὶ μὲ ζωηρότερη φωνὴ ἐπρόσθεσε:

— Ξέρετε, ἐπαρχιώτης ἐγώ...εἶχα τὴν ἰδέα, ὅτι τὸ θέατρο εἶνε ἁμαρτία. Στὴν Πατρίδα μου, τὴ Σαρακοστὴ δὲν ἔρχεται θίασος σχεδὸν ποτέ. Κι' ἂν ἔλθῃ, δὲν κάνει δουλειά, γιατὶ ἡ περισσότερες οἰκογένειες δὲν πηγαίνουν.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἡ Μεγάλη Σαρακοστὴ στὶς μικρὲς Ἐπαρχίες εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ Σαρακοστὴ στὰς Ἀθήνας.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ τώρα κ' ἐγὼ! ἐφώναξε ὁ μικρός μου φίλος. Προτήτερα περνοῦσα ἀπὸ τὸ Πάνθεον καὶ ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον, Τί κόσμος, τί ζωηρότης! Δὲν ἔλειπαν παρὰ ἡ μάσκες, γιὰ νὰ νομίζῃς ὅτι εἶνε Ἀποκρηά. Στὴν ὁδὸν Σταδίου, πάλι ἴδια. Οἱ Κινηματογράφοι φωταγωγημένοι, κι' οἱ ἄνθρωποι νὰ μπαινοβγαίνουν ὅπως καὶ τὴν Τυρινὴ ἑβδομάδα. Καὶ στὴς ἐφημερίδες βλέπω, ὅτι γίνονται ἀκόμη ἑσπερίδες, ἀπογευματινές, διαλέξεις, κονσέρτα. Ἡ γιαγιά μου, ποῦ τάκουσε, κάνει τὸ σταυρό της. «Τί τόπος εἶνε αὐτὸς ποῦ ἤλθαμε; λέει. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ δὲν ἔχουν θρησκεία; Τρῶνε, πίνουν καὶ διασκεδάζουν τὴ Σαρακοστή, ὅπως καὶ τὰ Καρναβάλια.»

— Κ' ἡ Ἐκκλησίες ὅμως γεμίζουν, νὰ πῇς τῆς γιαγιᾶς σου.

— Ἀλήθεια...Ἀλλὰ τὸ ξέρει. Τὴν Παρασκευὴ γυρίσαμε τρεῖς Ἐκκλησίες, ὡς ποῦ νὰ βροῦμε θέσι καὶ νὰκούσωμε τοὺς Χαιρετισμούς.

— Ἔ, καὶ τί εἶπε ἡ γιαγιά, ὅταν εἶδε τόσο κόσμο στὶς Ἐκκλησίες μας;

— Εἶπε ὅτι...στὰς Ἀθήνας ἡ Ἐκκλησίες εἶνε λίγες γιὰ τὸ πληθυσμό.

— Σ' αὐτὸ μπορεῖ νἄχῃ δίκηο. Πολὺς κόσμος, τώρα τὴ Σαρακοστή, μένει ἔξω. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ θρησκεία. Κάθε ἄλλο! Μόνο ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ διασκεδάζουν καὶ τὴ Σαρακοστή. Ἐδῶ δὲν θὰ ἰδῆς πουθενὰ τὴ νέκρα καὶ τὴ μελαγχολία ποῦ πιάνει τὶς μικρὲς Ἐπαρχίες μετὰ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα ὡς τὸ Πάσχα. Ἐκεῖ πέρα οὔτε θέατρα, οὔτε κινηματογράφοι, οὔτε συναναστροφές, οὔτε τίποτα. Στὸν καιρό μου μάλιστα, θυμοῦμαι, δὲν ἔκαναν οὔτε ἐπισκέψεις. Κι' ἡ μουσικὴ ἀκόμη δὲν ἔπαιζε Πέμπτη καὶ Κυριακὴ στὴν πλατεῖα. Καμμιὰ διασκέδασις. Μόνον ἐργασία, νηστεία καὶ προσευχή.

— Μὰ ἐπάνω-κάτω... στὴν πατρίδα μου...καὶ τώρα ἔτσι εἶνε. Ἀλλὰ τί σᾶς φαίνεται πιὸ σωστό; Αὐτὸ ποῦ γίνεται ἐκεῖ πέρα, ἢ αὐτὸ ποῦ γίνεται ἐδῶ;

Ἡ ἐρώτησις τοῦ μικροῦ *μου φίλου* μ' ἔκαμε νὰ συλλογισθῶ.

— Φαίνεται, τοῦ εἶπα, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ἐπυχής. Φαίνεται ἀκόμη, ὅτι ἡ πρόοδος τείνει νὰ ὁμοιώσῃ τὴς ἡμέρες τοῦ χρόνου, ὥστε ὅλες σχεδὸν νὰ ἔχουν τὴν ἐργασία τους καὶ τὴ διασκέδασί τους. Γι' αὐτὸ βλέπεις σήμερα, τὴ Μεγάλη Σαρακοστὴ νὰ μὴ διαφέρῃ πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀποκρηά. Μεθαύριο θὰ διαφέρῃ ἀκόμη λιγώτερο, ὄχι γιατὶ θὰ ζωηρέψῃ πιὸ πολὺ ἡ Σαρακοστή, ἀλλὰ γιατὶ θὰ σοβαρευθῇ λίγο ἡ Ἀποκρηά, ποῦ ὅπως γίνεται τώρα εἶνε μιὰ τρέλλα. Τέτοιες παρατεταμένες, πολυήμερες τρέλλες δὲν θὰνέχεται ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος, ὅπως δὲν ἀνέχεται ἡ σημερινὴ τὴς πολυήμερες προσευχὲς καὶ νηστεῖες. Καὶ ὅπως χαλοῦν σήμερα οἱ ἄνθρωποι, γιὰ τὴν ὑγεία τους, τὴ Σαρακοστή,— ποιὸς νηστεύει πιὰ πενῆντα ἡμέρες κατὰ συνέχεια; — ἔτσι μεθαύριο θὰ χαλοῦν λίγο καὶ τὴν Ἀποκρηά, γιατὶ κανεὶς δὲν θὰ βρίσκῃ φρόνιμο νὰ γλεντᾷ εἰκοσιδύο μέρες κατὰ συνέχεια. Ἔτσι θὰ ἐπέλθῃ μιὰ ἰσορροπία, μιὰ τάξις, μιὰ ὁμαλότης. Ἐννόησες τί λέγω;...

— Νομίζω, ἐψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ μικρός μου φίλος.

Ἐννοήσατε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Συναρμολόγησις Σχήματος

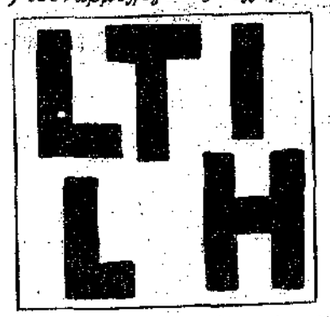

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ πέντε αὐτὰ γαλλικὰ γράμματα οὕτω πῶς, ὥστε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος των νὰ μείνῃ λευκὸς χῶρος, ἔχων τὸ σχῆμα ἑνὸς ἐφ (F).

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βόρειον Σέλας.

		ΟΞ		
	ΑΗ	ΒΡΙ	ΔΗ	
ΝΟΝ	ΠΟΥ	ΒΕΡ	ΣΤΟ	ΛΟΝ
	ΑΙ	ΦΟΡ	ΔΙ	
		ΔΗ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες ἀγγλικαὶ πόλεις.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

L*s gr*nd*s p*ns**s v**nn*nt d* c****r.

Νὰναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

δ') FUTILE
UTILE
TIGE
I LE
L E
E

α'.) Εἰς τὸ κέντρον περίπου τῆς εἰκόνος σχηματίζεται τὸ πρόσωπον τοῦ πυργοδεσπότου, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ἂν ἡ δεξιὰ πλευρὰ γίνῃ βάσις. — β'.) Ὄλυμπος, Βέρμιον, Καμβούνια, Βόϊον. — γ'.) Τὸ μετάξι.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Νὰ ἕνας Ρῶσσος. Θέλετε νὰ γίνῃ Τοῦρκος; Ἀναποδογυρίσατέ τον.

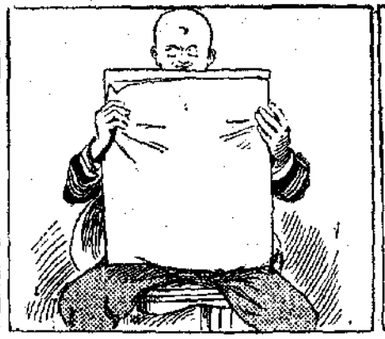

— Μπᾶ! πῶς; ἐμεγάλωσε ἔτσι ὁ Μπεμπές, καὶ διαβάζει κηόλα κ' ἐφημερίδα;

Πῶς; ἔγεινε καὶ στρατιωτικός; Τί στολὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ φορεῖ;...

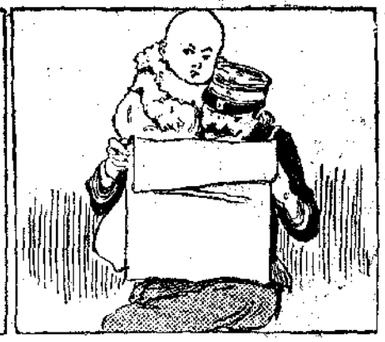

— Ὄχι, καλέ! Δὲν βλέπετε τὴν ἐξήγησι τοῦ θαύματος; Εἶνε ἀνεβασμένος στὸν ὦμον τοῦ μπαμπᾶ του καὶ κυττάζει τὴς εἰκόνες τῆς ἐφημερίδος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 151ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1915

[Ἴδε Διάπλασιν 1915, σελ. 195.]

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσαι Ἀσκήσεις τοῦ διαγωνιζομένου ἐνεκρίθησαν ὡς ὀρθαὶ ἢ ἁπλῶς δημοσιεύσιμοι· ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκπάκτως ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου· μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλήτερον.—Ὁ τρίτος ἀριθμὸς μὲ τὸ Ε δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν εἰς ἕκαστον ἀπονεμομένων διὰ τὴν συλλογήν του Εὐσήμων.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες εἰς τὸ τετράδιόν των ἡλικίαν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς*, 12+10 [11Ε].—(*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*: Τέλλος Ἄγρας, 15+15 [15Ε].—Τρικυμία, 14+10 [12Ε].—Μεγάλη Ἑλλάς, 13+10 [11Ε]. — Ἥρωϊκὴ Σάμος, 13+10 [11Ε]. — Κορυφὴ Καστρίτου, 14+9 [11Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρυθραία Σιβύλλη, 14+8 [11Ε]. — Ἀριάδνη Μ. Σταυρίδου, 13+8 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, 14+7 [10Ε].—Χάρις, 14+6 [10Ε].—Ἐξόριστος Πρίγκιψ, 14+5 [9Ε]. —(*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*: Ἕνα Χιωτάκι, 13+6 [9Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐλπιδοφόρος, Κυανόλευκος, 14+5 [9Ε].—Κωνστ. Δ. Μαρούδας, 15+4 [9Ε]. — Ξενοκρατουμένη Κύπρος, 12+6 [9Ε].— Ροδοδάφνη, 13+5 [9Ε].—Λάτρης τῆς Ἀρχαιότητος, 14+4 [9Ε].—Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 14+4 [9Ε]. — Ἑταστὴς τοῦ Ἰδεώδους, 10+7 [8Ε].—Ἔνδοξος Γαλλία 11+6 [8Ε].—Ἐνετικὸς Λέων 11+6 [8Ε].—Καρυᾶτις, 11+5 [8Ε].— Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν, 11+4 [7Ε].—Ἄδδα, 8+6 [7Ε]. — Σπ. Μαυρογιάννης, 12+3 [7Ε].—Ἐκδικητὴς τῆς Ρόδου, 8+5 [6Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 12—15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 15+11 [13Ε]. — (*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*: Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 15+12 [13Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, 14+10 [12Ε].— Ἥρως τοῦ 1913, 13+10 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμαχος τῆς Ἑπταλόφου, 15+8 [11Ε].—Οὔριος Ἄνεμος, 14+8 [11Ε]. — Ναυτοπούλα, 14+7 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρὰ Δούκισσα, 14+7 [11Ε].—Φούλα, 12+9 [10Ε]. — Ἔνδοξος Κυανόλευκος, 14+6 [10Ε].— Νεαρὸς Εὐπατρίδης, 14+6 [10Ε]. — Βουλγαροφάγος Εὔζωνος, 14+6 [10Ε].—Λάβαρον τοῦ 21, 14+6 [10Ε]. — Ἀγγελικὴ Π. Ἰακωβάτου, 14+6 [10Ε]. — Ὁ Ἐλευθερωτής, 14+6 [10Ε].—Μία Τρελλοῦλα, 14+6 [10Ε].—Εὔζωνάκι, 15+5 [10Ε]. — Ὡραία Γαλάτεια, 13+6 [9Ε].—Λεμεσιανή, 13+6 [9Ε]. —Ἥρως τῶν Βαλκανίων, 13+6 [9Ε].—Καταδρομικὸν Ἕλλη, 15+4 [9Ε].—Πεταχτὴ Νεραϊδούλα, 15+4 [9Ε]. —Ἐλευθέραχίος, 15+4 [9Ε]. — Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου, 13+5 [9Ε].—Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν, 13+5 [9Ε].— Εὐστράτιος Μανωλόπουλος, 13+5 [9Ε].— Ἄγρυπνος Φύλαξ, 14+4 [9Ε].—Ναυτάκι τῆς Λήμνου, 11+6 [8Ε].—Μπασσουέ, 11+6 [8Ε].— Νέος Ἕλλην, 12+5 [8Ε].—Βασίλειος Γ. Πουλόπουλος, 12+4 [8Ε].—Κυπριακὸν Πνεῦμα, 12+4 [8Ε].—Παντοκράτωρ, 11+4 [7Ε].— Αἱματωμένο Ξίφος, 11+4 [7Ε]. — Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 10+5 [7Ε].—Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 10+4 [7Ε].—Ὑπόδουλος Ἑλλάς, 10+4 [7Ε].—Ἔνδοξον Σοῦλι, 10+4 [7Ε].—Καραμπογιᾶς, 10+3 [6Ε]. — Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς, 10+2 [6Ε].—Μαρσαμένο Γιοῦλι, 10—2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σ. Ι. Μακρυμιχαλος, 8+3 [5Ε]. - Αἱματοβαμμένο Δαφνόκλαδο, 8+3 [5Ε].—Ἀντιγόνη Γ. Ραξέλου, 9+2 [5Ε].— Δούλα Καχρίλα, 9+2 [5Ε].—Μανιατοπούλα, 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου*, 15+8 [11Ε]. — (*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*: Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 14+10 [12Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένο Λάβαρον, 15+5 [10Ε].—Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, 12+7 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, 14+5 [9Ε].—Μέλλων Ναύαρχος, 11+6 [8Ε].—Καλλιτέχνης Φειδίας, 14+3 [8Ε].

(*Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ*: Ὡρίων, 11+6 [8Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αὐτόνομος Ἤπειρος, 11+5 [8Ε].—Μικρὸς Πρόσκοπος, 12+4 [8Ε].—Ρωβύρος, 10+5 [7Ε].—Σκλαβωμένον Βυζάντιον, 11+3 [7Ε].—Κόρη τοῦ Ἰονίου, 10+3 [6Ε].—Λημνιοπούλα, 10+2 [6Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Εἶνε πράγματα, παιδί μου, στὸν κόσμο, ποὺ μπροστὰ 'ς αὐτὰ πρέπει νὸ κλείνῃ κανεὶς τὰ μάτια του.

— Τὸ ξέρω, μπαμπᾶ. Κ' ἕν ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ σαπουνάδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενεσμένου Λόρδου

***

Ὁ Δεκανεύς:—Γιατί, ὅταν σημαδεύῃς, κλείνεις τὸ ἕνα σου μάτι;

Ὁ Κουφοκεφαλάκης ποὺ πῆγε φέτος στρατιώτης:—Γιατί ἂν ἔκλεινα καὶ τὰ δυό, δὲν θἄβλεπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλας

***

— Μαμμά, θέλω νὰ γράψω ἕνα γράμμα τοῦ φίλου μου τοῦ Γιαννάκη.

— Μά, Τοτό μου, ξέρεις νὰ γράφῃς ἐσύ;

— Καὶ μήπως ἐκεῖνος ξέρει νὰ διαβάζῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1 Μαρτίου 1916

29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου. Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἑορτάζει κάθε τέσσαρα χρόνια. Δηλαδὴ ὅποτε τὸ ἔτος εἶνε δίσεκτον καὶ ὁ Φεβρουάριος ἔχει 29 ἡμέρας. Καὶ ξεύρετε διατί; Λέγουν ὅτι κάποτε εἰς τὸν Παράδεισον, οἱ Ἅγιοι παρεπονέθησαν ἐναντίον μερικῶν συναδέλφων τοιν, ποὺ ἑορτάζουν πολλὲς φορὲς τὸν χρόνον, ἐνῶ ἄλλοι μίαν ἢ καὶ καμμίαν κ' ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ δικαιοσύνην. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐθύμωσε διὰ τὴν αὐθάδειαν καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς συνέταξε τὴν ἀναφοράν, τὸν ἐθεώρησεν ὑπαίτιον τοῦ κινήματος καὶ τὸν κατεδίκασε νὰ ἑορτάζῃ κάθε τέσσαρα χρόνια. Ὁ μῦθος δηλοῖ κτλ.

Ἡ *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα* μοῦ γράφει: «Σὲ παρακαλῶ νὰ καθησυχάσῃς τὰς ἀδίκως κατ' ἐμοῦ ἐξεγερθείσας συμπατριωτίδάς μου, διότι δὲν ὡμίλησα περὶ ἐνθουσιασμοῦ τῆς νήσου διὰ τὴν, ὡς λέγουσι, *κατοχήν*, οὔτε ἐγὼ θὰ εὐχαριστούμην ἐὰν συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα, ὡς γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κερκύρας, Πιστεύω, ὅτι δὲν ὑστερῶ αὐτῶν κατὰ τὴν φιλοπατρίαν. Τὴν δὲ δικαίαν λύπην τῆς *Ἡρωΐδος τῆς Δεύγης* διὰ τὴν ἔστω καὶ προσωρινὴν κατοχὴν τῆς ὡραίας νήσου μας ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἀναγνωρίζω καὶ ἐπικαλοῦμαι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.»—Δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν φιλοπατρίαν τῆς *Τρελλῆς Κορφιατοπούλας*. Εἶνε πρώτα-πρώτα Ἑλληνίς. Ἀγαπᾷ ὅμως καὶ τοὺς Γάλλους. Ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ ἐσκέφθη ἔτσι: Προκειμένου νὰ καταλάβῃ τὴν νῆσόν μας,—προσωρινῶς πάντοτε,—ἕνα ξένον ἔθνος, καλλίτερα οἱ Γάλλοι ποὺ εἶνε κ' εὐγενεῖς.

Κ' ἐγὼ χαίρω πολύ, *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου*, ποὺ διαβάζω σήμερα τὸ πρῶτόν σου γραμματάκι καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Ναί, αὐτὸ ἐννοοῦσε τὸ διηγηματάκι τῆς *Ἰδιοτροπης* «Ἐπιτρόχαστο - προδότης», ὅτι πρέπει νὰ προσέχωμεν καὶ νὰ φυλαγώμεθα καὶ ἀπὸ ἔμψυχα καὶ ἀπὸ ἄψυχα. Καὶ ἤθελε ἀκόμη νὰ 'πῇ, ὅτι κάποτε, ἀφρόνως, ἐμπιστευόμεθα τὸ μυστικό μας εἰς ἀνθρώπους ἀναξίους νὰ τὸ κρατήσουν.

Βόρειον Σέλας, ἠσύχασε· ἔλαβα τὴν δευτέραν σου ἀπάντησιν κ' ἐπέταξα τὴν πρώτην. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἔγραφες μὲ...48 βαθμοὺς πυρετόν! Τριανταοκτὼ θὰ ἤθελες νὰ πῇς. Ὅσον γιὰ τὰ γατάκια σου, δὲν δημοσιεύω τίποτε, διότι θἀρχίσουν πάλι τὰ ὀνόματα, καὶ ποῦ τόπος νὰ σοῦ τὰ διαβιβάζω! ὥστε βάπτισέ τα μόνη σου.

Σκλαβωμένη Πόλι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τὸ ἀντίτυπον τῶν φύλλων ποὺ διαθέτει, θὰ μοῦ τὸ στέλλεις κατὰ μῆνα. Κ' ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν οἱ ἀγοραστά σου θαξήσουν.

Δυστυχῶς ὄχι, *Στενημαχωτάκι*, κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία δὲν μοῦ ἤρεσε. Τὸ ξεύρω, ὅτι ἄμα διαπρέπῃ κανεὶς εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, καὶ προτάσεις Μ. Μυστικῶν τοῦ κάμνουν κατὰ προτίμησιν, καὶ εὐκολώτερα δέχονται τὰς ἰδικάς του. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ στέλλεις δὲν εἶνε ἄξια δημοσιεύσεως, Σελὶς φέτος δημοσιεύεται ἀραιά, Ὥστε ὑπομονή· γυμνάζου καὶ τερίμενε.

Τὸ *Παπάκι* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς ἀληθέστατα: «Ἐμεῖς στὸ σπίτι μας λαμβάνομε τὸ φυλλάδιό σου ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισες νὰ ἐκδίδεσαι, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1879. Τοὺς ἔχω διαβάσῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόμους κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορές· ὅσες καὶ νὰ σοῦ πῶ, λίγες θὰ εἶνε. Τότε μάλιστα ποὺ ἤμουν ἄρρωστη, καὶ δέκα, καὶ εἴκοσι φορὲς ἐδιάβαζα τὸν κάθε σου τόμο.» Ἀποστήθισις λοιπόν!

Χαίρω πολύ, *Καρυᾶτις*, διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θἀναδειχθῇ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους. Ὅσον διὰ τὰ παράπονά σου...μὰ δὲν τὰ εἴπαμε τόσες φορές; Ἀπαντῶ ὅσον ἔχω τόπον. Ἅμα γεμίσῃ αὐτὸς ὁ τόπος, γίλια γράμματα νὰ λάβω, δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, Οὔτε κάνω προτιμήσεις κ' ἐξαιρέσεις. Μὲ τὴν σειρὰν ποὺ λαμβάνω καὶ ἀνοίγω τὰ γράμματα, ἀπαντῶ (ὅταν, ἐννοεῖται, εἶνε ἄξια ἀπαντήσεως.) Μὴ λοιπὸν παραπονεῖσαι. Ἡ δισθίασις πάντα ὑπάρχει. Τόπος δὲν ὑπάρχει πάντα καὶ κάποτε δὲν ἔχεις τύχη.

Ἐρυθραία Σιβύλλη, εἰς προηγουμένους τόμους μου ὑπάρχουν πολλαὶ κωμῳδίαι καὶ δραμάτια διὰ παιδιά, ὅπως τὸ «Φόρεμα τῆς Κυρίας», Τὰ «Λάθη τῆς Σταματίας», τὸ Μίσσες Κλούμ» κτλ. Μὴν ἀργῆς τόσον νὰ μοῦ γράφῃς.

Μαραμένο Γιοῦλι, ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ. Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα τώρα ποῦ ἔμαθα κἀὼ ἐκπληρώνεις τὸ καθήκόν σου πρὸς τὴν μίαν σου μητέρα, ἐπιθυμῶ περισσότερον νὰ γράφῃς καὶ πρὸς τὴν ἄλλην. Εἶνε καύχημα τοῦ τόπου μας παιδιὰ ποὺ κοπιάζουν ἔτσι, διὰ νὰ βοηθοῦν τὸ σπίτι των καὶ νὰνακουφίζουν μίαν χήραν μητέρα...

Καὶ ὁ *Ἥρως Βελισσαρίου* μοῦ γράφει, ὅτι

δὲν κυνηγᾷ πλέον τοὺς ἀγοραστάς του, ἀλλ' οἱ ἀγοραστὰ του κυνηγοῦν αὐτόν, διότι ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ φυλλάδιά μου. Χαίρω πάρα πολύ, μὲ τὴν ἰδέαν προπάντων ὅτι ἀπλοποιεῖται ἔτσι τὸ ἔργον τῶν πρακτόρων.

Ἡ Λορελάϊ μοῦ γράφει: «Διαμαρτύρομαι ἐναντίων ὅλων αὐτῶν ποὺ ἐπρότειναν τὸ ψευδώνυμόν μου γιὰ τὸ γατάκι τοῦ *Νικηφόρου Εὐζώνου*: Πέστε τοι, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι ἐμένα μοῦ φαίνεται ὁλωσδιόλου ἀταίριαστο,—μὰ δὲν εἶνε γατίστικο ὄνομα τὸ Λορελάϊ!—καὶ τοῦ προτείνω τὸ ὄνομα Λευχή, ἐάν, ἐννοεῖται, τὸ γατάκι του εἶνε αὐτοῦ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ γένους.» Πολὺ καλά, Νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θὰ κάμῃ ὁ *Νικηφόρος Εὐζώνος*.

Ἐς τἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων τοῦ 1915 κατὰ λάθος ἐσημειώθη τὸ ψευδώνυμον *Ἕλλην Στρατιώτης*, ἐνῷ ὁ ἀποστείλας τὴν ἀναφερομένην Σπατιστικὴν εἶνε ὁ ἀδελφός του *Σ. Ι. Μακρυμιχαλος*, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν καὶ τὰ 20 Εὐσημα.

Ἡ *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους* μάγαπᾷ τόσον πολύ, ὥστε εἰς τὸ Σχολεῖο τὴν ἔβγαλαν «Διάπλασι». Κι' αὐτὸ ὑπερηφάνως τοὺς ἀπαντᾷ: «Μάλιστα!» Πολὺ χαρακτηριστικόν.

Ὄχι δά, τὴν 25 Ἰανουαρίου, *Γιὰ κεῖν Ἐλευθεριά*, ἔλαγε ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ὡς νὰ διαδόσω τόσας μετοφράσεις καὶ νὰ ἀγάλω τἀποτελέσματα, ἔπρεπε νὰ περάσῃ καιρός. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς· θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου.

Θὰ σοῦ κάμω παράπονον, μοῦ γράφει ὁ *Δοξασμένος Ρῆνος*, διὰ μερικοὺς συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι στέλλουν τετράδια Μ. Μυστικῶν μουντζουρωμένα, κακογραμμένα καὶ λερωμένα. Ἀπὸ τὰ 45 ποὺ ἔχω λάβῃ ὡς τώρα, μόνον τὰ 29 ἦσαν καθαρὰ καὶ τὰ ἐδιάλεξα διὰ τὸ Λεύκωμα ποὺ θὰ δόσω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Καὶ εἶνε ὡραῖα, γιατὶ πολλὰ ἀπὸ τἄλλα, εἶχαν ὡραίας ἀπαντήσεις, ποιοτούτους.» Πολὺ καλὸν αὐτό. Πάντα πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς στὰ γραφίματά του, ἀλλὰ προπάντων ὅταν γράφῃ εἰς Λευκώματα ἢ εἰς Μ. Μυστικά. Διότι αὐτὰ τὰ scripta manent, ὅπως λέγει καὶ ἡ Λατινικὴ Χρηστομάθεια.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ρεμβώδης Σελήνη*, *Ζήτω ἡ Διάπλασις*, *Γενναῖο Ἤπειρωτάκι*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Φιλομήτωρ*, *Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, *Βοσκοπούλα τῶν Ἄλπεων*, *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* καὶ *Πράξιλλα*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια καὶ τὰ ξεσπαθώματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς*:**

«Ἐμπρὸς - πίσω».—«Εἰς ἀνεζήτησιν ψευδωνύμου».—«Ὁ δόκτωρ Ἀδερνεθύ».— «Οἱ Μενεξέδες».—«Ἀνάμνησις».—«Τὸ καυάγιον».— «Ὀνειρον».—«Μεγαλοψυχία».— «Θὰ τὸ πῇς».— «Ἀρχαῖοι κόσμοι».— «Θρύψαλα».— «Τὰ δύο γράμματα».—«Τὸ προσφυγόπουλο».—«Αἱ δύο ἀμυγδαλαί».—«Ἀνέκδοτον τοῦ Ἀραγῶ».—«Τί παθαίνουν οἱ ἀμαθεῖς».— «Πανοῦργος Γαΐδαρος».—«Μία περιπέτεια».—«Ἡ Πρόσφυξ».— «Ἡ πεταλοῦδα» κτλ.—«Ὀλίβερ Φαντασία».— «Ἡ διανομὴ τῆς κληρονομίας». — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ξενιτευμένος Ἠπειρώτης*, ἀ. (ΑΒ). *Ἀκατομάχητος Στρατηλάτης*, ἀ. (ΒΑ). *Μαῦρος Ἵππεύς*, ἀ (ΕΜ). *Ζάπ*. ἀ. (ΣΑ). *Ἀλβανοφάγος Ἠπειρώτης*, ἀ. (ΔΠ). *Κωδωνίσκος*, κ. (ΜΚ). *Φιλελεύθερος Κρής*, ἀ. (ΑΚ). *Ὀπουντιος Λοκρός*, ἀ. (ΛΑ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, ἀ. *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, κ. *Τελέσιλλα*, κ. *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ρεμβώδης Σελήνη* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν*, *Ὡραιοπαθῆ*,—ἡ *Ἐσμεραλδα* (0) μὲ *Δοξασμένον Ρῆνον*, *Φούλαν*, *Ἥρωα τῶν Βαλκανίων*,—τὸ *Χρυσὸ Συννεφάκι* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ 1913*, *Φούλαν*, *Ἔνδοξον Γαλλίαν*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*. — ἡ *Παρθένος τῶν Ἀσσίζης* (0) μὲ *Κόμητα τοῦ Λουξεμβούργου*, *Νεράϊδαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἀκτήν*.—ἡ *Ἄπτερος Νίκη* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Θηλυκὸν Ἔρεβος*, *Ἡρακλειωτάκι*,—ὁ *Γέρος τοῦ Μορηᾶ*, (0) μὲ τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωΐδας,—ἡ *Μαρκησία τῆς Χάριτος* (0) μὲ τοὺς *Διαβόλους* καὶ μὲ ὅλους,—ἡ *Μυστηριώδης Ἀμαζὼν* (0) μὲ *Κῦμα τοῦ Βοσπόρου*, *Τελευταῖον Παλαιολόγον*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Νησιωτοπούλαν*, *Μυστηριώδη*, *Ροδοδάφνην*, *Νικηφόρον Εὐζώνον*, *Ἀποκαπτοκαρδον*, *Χάσσα*, *Φάωνα*, *Λορελάϊ*.

Ἡ *Διάπλασις ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Μ. Στεφαν.* (στεῖλε τὸ εἰς γραμματόσημα·) *Στρατηγὸν Βοναπάρτην* (εἰς χωριστὸν φύλλον λυσοχάρτου γράφε καὶ στεῖλε συμπληρωματικὴν λύσιν·) *Σκλαβωμένην Πόλιν* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ·) *Βόρειον Σέλας* (ὄχι· ἄλλη εἶνε ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Παίδων», ποὺ ἐξεδίδετο πρὸ πολλοῦ, πρὶν ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».) *Δόξαν τῶν Ψαρῶν* (ἔστειλα·) *Ἀμαρυνθίαν* *Ἄρτεμιν* (ἀφοῦ τὰς ἀγαπᾷς ὅλας ἔξισου, λέγε ὡς πατρίδα σου ἐκείνην ὅπου ἔζησες τὰ καλλίτερά σου χρόνια·) *Μανιατοπούλαν* (ἔστειλα·) *Ἀναν Χ. Κουλ.* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου* (αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· ὁ ἀμαθὴς λαὸς δὲν ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὰ βιβλία ποὺ εἶνε γραμμένα στὴ γλῶσσά του· νομίζει, ὅτι τότε εἶνε ἀπουσάλα, ὅταν δὲν τὰ ἐννοεῖ· ἀλλὰ τὴν ἀνεληψιν αὐτὴν τοῦ λαοῦ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχουν καὶ οἱ ἀνεπτυγμένοι· ἄλλως τε καὶ ὁ λαός, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀλλάξε πολύ·) *Χιόνα τοῦ Μπιζανίου* (ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὡραιότατα τὸ γραμματάκι σου· τὸ δόσκαμε μὲ τὴ μεγαλήτερα εὐχαρίστησι·) *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι χαριτωμένο· γράφε μου·) *Ἀνακτόκαρδον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γεώργιον Α'* (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολύ· ὅταν ἔχω τέτοια παιδιά, κανένας φόβος· καύχησο τὴν συνδρομήν!) *Αἱματοβαμμένο Δαφνόκλαδο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Νεαρὸν Φιλόσοφον* (τὰ λέγει ὅλα ὁ Ὀδηγός. Τὸ διήγημά σου δὲν εἶνε ἄξιον δημοσιεύσεως·) *Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (ἔκπαιξε ἡ φωτογραφία· ὅταν ἔχῃ πολλὴν σκιά, δὲν βγαίνει καλά·) *Κοσμοκράτορα* (περιμένω·) *Φιλελεύθερην Κερκυραίαν* (κ' ἔγω ἤθελα, ἀλλὰ οὔτε σήμερα δὲν εἶχες τύχην· τὸ γράμμα σου ἤλθε στὰ χέρια μου ἀφοῦ ἐξηντλήθη πλέον ὁ χῶρος·) *Ἀετιδέα* (ἔστειλα·) *Τρελλὴν Σανθούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ξενιτευμένον Ἠπειρώτην* (δυστυχῶς, δὲν εἶχα τόπον·) *Δαρισσαϊκὸν Ἀγκαθάκι* (τὸ ἔλαβα· ὁ Ὀδηγός σὲ πληροφορεῖ·) *Ἐσμεραλδαν* (σ' ἐγάλασαν γράφε μου ὅσον συχνότερα μπορεῖς·) *Νησιωτοπούλαν* (ἡ *Χάρις* δὲν σοῦ λέγει τὄνομά της· ἤτο, λέγει, συμμαθήτρια καὶ πολὺ φίλη τῆς Μ. Φ. ἂν τὴ βρῆτε λοιπόν!) *Ταναγραίαν* (ἔστειλα·) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (ἔστειλα·) *Νεαρὸν Φιλόσοφον*, *Ἀντρειωμένον Κουραμπιέν*, *Ἐνετικὸν Λέοντα*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Μέλλοντα Φιλόσοφον*, *Ἡλιοβασίλεμα*, *Σκλῆκ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29ην *Φεβρουαρίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

159. Λεξίγριφος

Δύο ρήματα ἑνώνω,
Φίλε λῦτα, στὴ γραμμή
Καὶ Σπαρτιάτην φανερώνω
Βασιλέα στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Λέγγερη

160. Στοιχειόγριφος

Μιᾶς νήσου εἶμαι πόλις
Ποῦ ἐλευθερώθη μόλις·
Ἔχε γράμμ' ἂν μοῦ κολλήσης
Μέταλλον θὰ σχηματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἀλπέων

161. Μεταγραμματισμὸς

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσης
Νῆσος εἶμαι Ἑλληνική·
Νι ἂν βάλῃς, Ταῦ ἂν σβύσῃς
Πόλις εἶμαι Ἰωνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

162. Ψαρόκόκκαλον

* * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * * * * * \